

ת"פ 50970/11/21 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד מוחמד עמור - בעצמו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 50970-11-21

לפני כב' השופט יובל ליבדרו

המאשימה:

מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד לימור הלל

נגד

הנאשם:

מוחמד עמור - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד רמי שלבי

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן (להלן: "כתב האישום") בעבירה של החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, עבירה לפי סעיף 7(א) + (ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג - 1973 (להלן: "הפקודה").
2. במסגרת הסדר הטיעון הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית, וכל צד טען לעונש באופן "חופשי".

כתב האישום

3. מכתב האישום עולה שביום 10.11.2021, בסמוך לשעה 20:30, נהג הנאשם ברכבו על כביש 90 לכיוון דרום כשבמושב הנוסע שלצדו ישב אחר. הנאשם החזיק ברכבו, בתא שבמשענת היד שבין המושבים הקדמיים, גרב לבנה ובה סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל כולל של כ-303 גרם נטו כשהוא עטוף בניילון נצמד וזאת שלא לצריכה עצמית עבור אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה.
- בנוסף, במעמד הנ"ל, החזיק הנאשם מתחת למושב האחורי ברכבו, בגרב שחורה ובתוכה סם מסוג קוקאין במשקל של כ-303 גרם כשהוא עטוף בניילון נצמד וזאת שלא לצריכתו העצמית אלא עבור אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה. הנאשם נעצר על-ידי המשטרה בקילומטר ה-19 לפני העיר אילת והסמים נתפסו.
- נטען שהנאשם החזיק יחד עם האחר שזהותו אינה ידועה, בסם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של כ-606 גרם.

תסקיר

4. בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר של שירות המבחן ממנו עולה כי הנאשם כבן 20, רווק, סיים 12 שנות לימוד, בן לזוג הורים שלהם 11 ילדים (האב נשוי לאישה נוספת), כאשר האב עובד במכירת ירקות והאם עקרת

עמוד 1

בית. הנאשם תיאר מצב סוציו-אקונומי נמוך, כאשר עד למעצרו הוא ואביו דאגו לפרנסת המשפחה.

נמסר שלנאשם אין עבר פלילי וכן שזה אינו צורך חומרים משני תודעה.

ביחס לעבירה ציין השירות כי הנאשם לוקח אחריות ומודה בביצוע העבירה באופן חלקי. לדבריו, בעת שצפה בתחרות אופנועים, פנה אליו אלמוני אשר אין ביניהם היכרות מוקדמת והציע לו להעביר חבילה לאילת בתמורה לסכום כסף והוא הסכים לכך מבלי לבדוק לעומק את תוכן החבילה. שירות המבחן ציין כי הנאשם מביע חרטה על מעשיו והוסיף שהוא ביצע את המעשה לצורך רווחים כלכליים בלבד. כן הוסיף, כי אם היה מודע לתוכן החבילה הוא לא היה מסכן את עצמו. שירות המבחן התרשם שהנאשם מתחרט על ביצוע העבירה ומבין את חומרת מעשיו, אך זה עסוק במחירים אישים ומשפחתיים שהוא משלם. כן קיימת התרשמות מהצגת תמונה חלקית של מעורבות מצומצמת, לרבות ביחס לקשר עם הגורמים עמם פעל.

הנאשם מסר שזה לו מעצרו הראשון וכי ביקש להשתלב באגף חינוך אך טרם נענה. הנאשם מסר שהוא מתקשה להסתגל למעצר ומתקשה עם הריחוק מבני משפחתו ותחושת האכזבה שלהם ממנו. יחד עם זאת, הוסיף שהוא שומר על קשר רציף עם משפחתו וזוכה לביקורים והפקדת כספים ל"קנטינה". שירות המבחן הוסיף כי מבדיקתו עולה שלנאשם מספר עבירות משמעת במעצר, אך זה הביע נכונות להשתלב בטיפול במעצר, אף שהתברר שלא קיימות קבוצות טיפול באגף אליו הנאשם שייך.

שירות המבחן התרשם שלאורך חייו שמר הנאשם על יציבות תעסוקתית ושהוא בעל אחריות במסגרות חיי השונות ובעיקר כלפי בני משפחתו. כן התרשם משאיפותיו הנורמטיביות של הנאשם ואף העריך שההלך המשפטי, לרבות המעצר, מהווים אלמנטים משמעותיים ומציבי גבול עבורו.

לצד זאת, התרשם השירות מהפער שעלה בין דיווחי הנאשם על אודות עצמו לבין התנהלותו באירוע מושא כתב האישום בשים לב לחומרת העבירה.

שירות המבחן העריך שקיים קשר בין ביצוע העבירה לאחריות שחש הנאשם לפרנסת משפחתו. שירות המבחן סבור שרצון הנאשם להיטיב את מצבה הכלכלי של משפחתו בדרכים מידיות, מעיד על נטייה להתנהגות קלת דעת במצבי דחק ולחץ.

שירות המבחן הוסיף שהנאשם לא הביע נזקקות טיפולית ולא הצביע על קשיים מיוחדים שמצריכים התערבות טיפולית, והעריך כי קיים סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בתחום הסמים.

על רקע חומרת העבירה, לקיחת האחריות המצומצמת על ביצועה, הערכת הסיכון האמורה והעדר נזקקות טיפולית, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה שיקומית או טיפולית בעניינו של הנאשם.

טיעוני הצדדים

5. **המאשימה טענה** בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-8 שנות מאסר. המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש של 6.5 שנות מאסר, מאסר על תנאי, קנס מכביד ופסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

המאשימה עמדה בטיעוניה על הערך המוגן שנפגע, על מידת הפגיעה הגבוהה מאוד בערך זה, על נסיבות ביצוע העבירה לרבות לכמות הסם המסוכן שהחזיק הנאשם שהייתה מספיקה למאות ואף לאלפי מנות סם, לפוטנציאל הסיכון ולנזק שהיה נגרם לו היה הסם מוצא את דרכו אל צרכני הסם, לתכנון ולשיתוף הפעולה של הנאשם עם אחרים, לחלקו המשמעותי של הנאשם בשרשרת הפצת הסם, לסוג הסם הנמנה על הסמים הקטלניים, לנזק הבריאותי הנשקף ממנו, לפוטנציאל ההתמכרות הגבוה בסם זה המגביר את הסיכון הנשקף ממנו ואת הסיכון הנשקף מהאנשים שצורכים אותו ואין ידם משגת לרכוש אותו העלולים לבחור בדרך של פשע על מנת להשיגו ולסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את העבירה (השגת רווח כספי מהיר). המאשימה הפנתה לעונש המירבי של 20 שנות מאסר שלצד עבירה זו עובדה המלמדת על החומרה הרבה שרואה המחוקק בעבירות הסמים. המאשימה עמדה על האינטרס הציבורי במיגור התופעה ועל נסיגת השיקולים האישיים בעבירות אלו אל מול האינטרס הציבורי בהרתעה כמו גם על הצורך להחמיר בענישה כלפי כל המעורבים בשרשרת הסם על מנת לייצר מנגנון הרתעה אפקטיבי.

המאשימה טענה כי אין מקום לתת משקל לכך שהנאשם החזיק הסם עבור אחר, שכן עצם החזקת הסם היא שעומדת בבסיס האיסור.

המאשימה טענה כי חרף כך שמדובר בנאשם צעיר ונעדר עבר פלילי שהודה במיוחס לו, אין מקום למקם את עונשו ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, וזאת בשל כך שזה לא עבר הליך שיקומי, בשל חומרת העבירה שזה עבר, בשל לקיחת האחריות המצומצמת והעדר נזקקות טיפולית כמשתקף בתסקיר שירות המבחן ובשל שיקולי ההרתעה הנדרשים במקרה זה.

המאשימה צרפה פסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

6. **ב"כ הנאשם טען** כי מתחם העונש ההולם נע בין 15 ל-36 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם עתר להטיל על הנאשם עונש של 15 חודשי מאסר, קנס מתון ופסילת רישיון נהיגה על תנאי.

ב"כ הנאשם טעם כי מתחם העונש ההולם לו טענה המאשימה אינו לוקח בחשבון את נסיבות ביצוע העבירה דנן, שאינן מחמירות לטעמו, לרבות העובדה שהסמים נתפסו בתוך הרכב, העובדה שלעבירת ההחזקה לא נלוותה עבירה נוספת או התנגדות מצדו של הנאשם והעובדה שהסמים הוחזקו עבור אחר. בהקשר זה טען שיש לתת משקל לחלקו באירוע ולכך שלא מוצה הדין עם האחר שבעבורו החזיק את הסם. באשר למיקומו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם טען ב"כ הנאשם שיש מקום לתת משקל לכך שמדובר בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, שהתנהל באופן נורמטיבי חרף נסיבות אישיות-משפחתיות מורכבות, לרבות בהקשר הסוציו-אקונומי. ב"כ הנאשם ביקש לדחות טענת המאשימה בדבר כך שאין מקום למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם שייקבע משום שזה לא השתלב בהליך טיפולי. זאת, הן במישור העקרוני והן במישור הקונקרטי בשים לב לנסיבותיו הנ"ל של הנאשם ובשים לב לכך שפניו של הנאשם לשיקום.

ב"כ הנאשם צרף פסיקה לתמיכה בעמדתו העונשית.

7. **הנאשם אמר את דברו.** הנאשם מסר שהוא מצטער, שהוא פגע בעצמו ובמשפחתו ואף היה יכול לפגוע באנשים אחרים. הנאשם הוסיף שהוא עשה טעות ושהוא מצטער עליה.

עמוד 3

דין והכרעה

8. מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 3.5 ל-6 שנות מאסר ועונשים נלווים. בקביעת מתחם זה התחשבת בערכים המוגנים, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות ביצוע העבירות ובפסיקה הנוהגת, והכל כמפורט להלן.

9. הערכים המוגנים בעבירה בה הורשע הנאשם הם שמירה על בטחון הציבור ובריאותו.

10. העבירה בה הורשע הנאשם היא חמורה. אין צורך להכביר במילים על אודות הסכנות הטמונות בסמים הן לצרכני הסמים והן לחברה, ועל אודות הצורך להילחם ממש כנגד אלה המפיצים את הסם וכנגד אלו המסייעים בידם. לעניין זה ראו ע"פ 211/09 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.6.2010), (להלן: "עניין אזולאי"), פסקה 10:

"על חומרתה המופלגת של עבירת החזקת סמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית אין צורך להכביר מילים, ולא כל שכן כך הוא כאשר מדובר בכמות כה גדולה של סמים מסוג זה. הענישה בעבירות מסוג זה נועדה, קודם לכול, לשרת את מטרת הגמול לעברין על עיסוק בסם העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו; שנית, על העונש להעביר מסר חד-משמעי של הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים, ולשמש אות אזהרה אפקטיבי לכל מי שמתכוון לקחת חלק במערכת ההעברות והסחר בסמים, תהא אשר תהא הפונקציה אותה הוא ממלא בשרשרת זו של העברת הסם מיד ליד" נגע הסמים הוא נגע קשה, שיש למגר. התוצאות של הפצת סם הן תוצאות קשות של פגיעה בשלום הציבור לרבות פגיעה ברכושו ובקניינו של הציבור בעקיפין, וכמובן בבריאותם של צרכני הסם".

11. מידת הפגיעה בערכים המוגנים נלמדת, בין היתר, מנסיבות ביצוע העבירה. בעניינו מדובר בהחזקת סם קשה מסוג קוקאין.

באשר לסכנה הנשקפת מסם מסוג קוקאין ראו ע"פ 972/11 **מדינת ישראל נ' יונה** (פורסם בנבו, 4.7.2012), פסקה 4:

"הקוקאין נחשב, ולא בכדי, לסם קשה. זאת הן בשל השפעותיו על גוף האדם, והן בשל פוטנציאל ההתמכרות הגבוה שטמון בו. על פי רוב, לאחר נטילת הסם חווה המשתמש תחושה חזקה של אופוריה. לאחר האופוריה מגיעה ההתרסקות, שמתאפיינת בתשישות, שינה, דיכאון ממושך - וצורך עז להשיג מנת סם נוספת. נמצא גם שהמוח מסתגל במהירות לאפקט האופוריה, וכתוצאה מכך המשתמש צורך כמויות הולכות וגדלות מהסם. הגדלת מנת הסם מעצימה את הפגיעה שנגרמת למשתמש ובכלל זאת פרנויה, פאניקה ושיבוש בפעילות החשמלית של הלב עד כדי פוטנציאל להתקף או לדום לב (עוד על השפעות הקוקאין ראו באתר הרשות למאבק בסמים, בכתובת:

<http://www.antidrug.org.il/pages/924.aspx>).

הפגיעה ביחיד חוזרת חלילה לפגיעה בחברה. השימוש בסם מסוג קוקאין יוצר צורך להמשיך ולהשתמש. כתוצאה מכך עליו לחפש מקורות כספיים למימון רכישת הסם, לאו דווקא בדרכים

חוקיות, תוך שהוא חווה הידרדרות מתמדת בתפקוד הפיזי והקוגניטיבי שלו".

לא זו אף זו, הנאשם החזיק בכמות גדולה מאוד של הסם הזה (606 גרם), שלא לצריכה עצמית, ומכאן שמידת הפגיעה בערכים בענייננו היא גבוהה.

12. באשר לנסיבות ביצוע העבירה נתתי משקל לכך שהנאשם החזיק בסם "קשה" (קוקאין), למשקלו הגבוה של הסם אותו הוא החזיק, לנזק שעלול היה להיגרם לו היה הסם מגיע לצרכני הסם, למניע שהניע את הנאשם לבצע את העבירה (בצע כסף), לתכנון שקדם לביצוע העבירה ולשיתוף הפעולה עם אחר לצורך ביצועה.

מן הצד השני נתתי משקל שבסופו של יום הסם נתפס ולא הגיע לצרכני הסם.

נתתי משקל גם לחלקו של הנאשם בביצוע העבירה, היינו לכך שהחזיק בסם עבור אחר. נסיבה זו מצדיקה התחשבות **מסוימת** בנאשם. יחד עם זאת, והגם שנתתי דעתי לכך שהנאשם לא היה מחולל העבירה, לא ניתן להקל ראש במעשיו, זאת אף אם נתייחס אליו כמעין שליח ("בלדר") בלבד. באשר לחלקם של הבלדרים או השליחים בשרשרת הפצת הסם ראו ע"פ 3820/09 **מדינת ישראל נ' אוחיון** (פורסם בנבו, 6.9.2009), פסקה 16:

"אמנם המשיב לא היווה את החוליה המרכזית בשרשרת הפצת הסם, אך תפקידו במסגרתה היה חיוני, והוא "השיא תרומתו" בהסבת נזק חמור לחברה. מן המפורסמות הוא שמערכת הפצת הסמים נסמכת ונשענת על שירותיהם של אנשים רבים הממלאים לפעמים תפקידים של שליח או של בלדר. ברור שללא עזרתם של אלה לא הייתה המערכת הזאת מסוגלת לגרום את הנזק שהיא גורמת... נקבע כי בסוג זה של עבירות יש להעניש בצורה ראויה גם שליחים ובלדרים שכן מערכת הפצת הסמים נסמכת ונשענת במידה רבה על שירותיהם של בעלי תפקידים קטנים כאלה.

כן ראו ע"פ 8915/18 **מועזיז נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.9.2019) (להלן: "ענין מועזיז"), פסקה 12:

"...ברי כי מערכת הפצת הסמים לא יכולה לתפקד ללא שירותיהם של בעלי תפקידים 'קטנים' כמותו המשמשים חוליה בשרשרת, ואשר בלעדיהם לא יכון המעשה...אמנם, ככלל, ענישתם של הוגי התוכנית, אלה העומדים בראש הפירמידה, תהא חמורה יותר. אולם אין בכך כדי לפתור את הבלדרים ומובילי הסם מענישה נוקשה המשקפת את חומרת מעשיהם - על כל נזקיהם הפוטנציאליים".

13. ביחס לענישה הנוהגת הרי שזו מגוונת ותלויה בנסיבות העושה, לרבות גילו, עברו הפלילי ושאלת השתלבותו בהליך שיקומי ובעיקר בנסיבות ה"מעשה" לרבות סוג הסם, משקלו, התכנון והתחכום בביצוע העבירה, שיתוף פעולה עם אחרים וכיוצ"ב נסיבות המשפיעות על הענישה.

מסקירת הפסיקה הנוהגת בנושא עולה, כי אף שקיים גיוון רב בענישה, רמת הענישה המקובלת במקרים העוסקים בהחזקת סם מסוכן מסוג הרואין או קוקאין שלא לצריכה עצמית, בכמות של עשרות גרמים ומעלה

היא של שנות מאסר. בעניין זה ראו למשל, ע"פ 8820/14 שחר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.5.2015), פסקה 12 (להלן: "עניין שחר").

להלן תוצג פסיקה במקרים דומים של החזקת הירואין וקוקאין שלא לצריכה עצמית בכמויות גדולות.

בע"פ 1945/13 **אחמד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.10.2014) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם בעל עבר פלילי שהורשע בעבירות של החזקת סם מסוכן מסוג הרואין במשקל של 3.5 ק"ג שלא לצריכה עצמית אותם אסף סמוך לגדר הגבול עם לבנון ועבירות נלוות והותיר על כנו עונש של 6 שנות מאסר וקנס על סך 10,000 ₪. במקרה זה דובר בכמות גדולה יותר של סמים שהוחזקה, בעבירות נוספות בהן הורשע, בנסיבות מחמירות יותר של עבירה (איסוף ליד גדר הגבול) ובנאשם בעל עבר פלילי מכביד, לרבות בעבירות סם;

בע"פ 2646/15 **מדינת ישראל נ' אבו בכר** (פורסם בנבו, 16.7.2015) דחה בית המשפט העליון, ברוב דעות, את ערעורה של המאשימה על קולת העונש שהושת על נאשם בעל עבר פלילי שהורשע בהחזקה עצמית של סם מסוכן מסוג הרואין במשקל של 990.39 גרם שלא לצריכה עצמית ובעבירה של הסתייעות ברכב והותיר על כנו עונש של 34 חודשי מאסר וקנס בסך 10,000 ₪. בית המשפט ציין כי: **"...ככלל נטיית בית המשפט היא להשית עונשים משמעותיים על מבצעי עבירות הסמים, לרבות בלדרים המאפשרים את העברתו של הסם מבעליו לציבור...שיקול מרכזי נוסף בדיון הפלילי בהטלת ענישה על מבצעי עבירה היא עקרון הענישה האינדיווידואלית, ולאורו פסק זה מכבר בית משפט זה, כי תקופות המאסר המושתות על בלדרי הסמים משתנות ממקרה למקרה ותלויות בנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה"**. בית המשפט העליון קבע כי נוכח נסיבות המקרה ניתן היה להשית על הנאשם עונש חמור יותר אך נוכח עקרון אחידות הענישה והעונש שהוטל על נאשם אחר שהיה עמו ועל מנת לא ליצור פער מהותי בין העונשים הוא דחה את הערעור;

בע"פ 5065/15 **עבד אל קאדר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.4.2016) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם ללא עבר פלילי שהורשע בהחזקת סם מסוכן מסוג הרואין במשקל של 955 גרם והותיר על כנו עונש של 50 חודשי מאסר וקנס בסך של 25,000 ₪;

בעניין סואעד הנ"ל דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של החזקת סם מסוכן מסוג הרואין במשקל של 500 גרם שלא לצריכה עצמית וניסיון להחזקת סם מסוכן מסוג הרואין שלא לצריכה עצמית והותיר על כנו עונש של 54 חודשי מאסר. גם כאן הורשע הנאשם בעבירת ניסיון נוספת ובנסיבות מחמירות של איסוף ליד גדר הגבול;

בע"פ 4592/15 **פדידה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.2.2016) דחה בית המשפט העליון את ערעורם של הנאשמים שהורשעו בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, והחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית מסוג קוקאין במשקל של 481.6 גרם כשנאשם 2 הורשע בסיוע לעבירה זו והותיר על כנו עונש של 30 חודשי מאסר שהוטלו עליהם

בבית המשפט המחוזי.

בעניין אזולאי הנ"ל אותו אף צרפה המאשימה דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד שהורשע בהחזקת סם מסוכן מסוג הרואין במשקל של 176.67 גרם שלא לצריכה עצמית ואשר נתפסה במהלך חיפוש על גופו של הנאשם והותיר על כנו עונש של 5 שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע כי: **"הענישה מסוג זה נועדה, קודם לכול, לשרת את מטרת הגמול לעבריין על עיסוק בסם העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו...להעביר מסר חד משמעי של הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים ולשמש אות אזהרה אפקטיבי לכל מי שמתכוון לקחת חלק במערכת ההעברות והסחר בסמים"** (פסקה 10). יחד עם זאת, באותו מקרה דובר בנאשם רציוניסטי, בעל עבר פלילי מכביד לרבות בעבירות סמים שלא לקח אחריות על מעשיו והורשע לאחר ניהול הליך הוכחות;

בעניין שחר נדחה ערעור נאשם שהודה במסגרת הסדר טווה (המדינה הגבילה עצמה לעונש של 36 חודשים והנאשם טען באופן חופשי) בביצוע עבירות של החזקת סם שלא לצריכה עצמית ולצריכה עצמית מסוג קוקאין במשקל 112.3416 גרם ואשר נדון ל-36 חודשי מאסר;

בע"פ 5374/12 **אברג'יל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.11.2013) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית מסוג הרואין במשקל של 59.1624 גרם שהוחזק על גופו והותיר על כנו עונש של 36 חודשי מאסר.

עיינתי בפסיקה שצרפו הצדדים. מטבע הדברים צרף כל צד פסיקה התומכת בעמדתו העונשית שאל חלקה אתייחס להלן.

המאשימה צרפה למשל את ע"פ 6277/14 **משלטי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.2.2015) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של החזקת סם (קוקאין במשקל 51.36 גר' וחומר מסוג LIDOCAINE במשקל 10.11 גרם) שלא לצריכה עצמית וכלים, ואשר נדון ל-5 שנות מאסר כולל הפעלה במצטבר של שנה מתוך שלוש שנות מאסר מותנה; את ע"פ 810/11 **בורגר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 30.5.2011) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של החזקת סם מסוכן מסוג הרואין במשקל של 59.1624 גרם שלא לצריכה עצמית במהלך חיפוש על גופו והותיר על כנו עונש של 36 חודשי מאסר; ואת ע"פ 4381/05 **אבו זקיקה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.7.2006) בו דחה בית המשפט את ערעורו של נאשם ללא עבר פלילי שהורשע בעבירה של החזקת סם מסוכן מסוג הרואין במשקל של 100.92 גרם שלא לצריכה עצמית והותיר על כנו עונש של 48 חודשי מאסר.

אציין כי עיינתי בפסיקה הנוספת אליה הפנתה המאשימה וזו ברובה התייחסה למקרים של החזקת עשרות

גרמים של הרואין שלא לצריכה עצמית בגינם נדונו הנאשמים לתקופות מאסר של מספר שנים. עוד אציין כי במרבית הפסיקה של המאשימה אין התייחסות לנסיבות בהן ההחזקה הייתה בעבור אחר.

ב"כ הנאשם הפנה לת"פ 52589-10-20 **מדינת ישראל נ' אלטורי** (פורסם בנבו, 14.12.2021) שניתן על-ידי מותב זה. במקרה זה הנאשם הורשע בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית - הרואין במשקל של כ-985 גרם - ונדון לשלוש שנות מאסר וחצי. אמנם הנאשם באותו מקרה החזיק בכמות גדולה יותר של סם מאשר הכמות שהחזיק הנאשם בענייננו, ולאותו נאשם גם היה עבר פלילי, ואולם באותו מקרה הייתה הסכמה עובדתית לפיה הנאשם לא היה מודע לסוג הסם ולכמותו, אם כי היה מודע לכך שהוא נשלח להביא סם מסוכן והיה מודע לכך שהוא החזיק בסם מסוכן שלא לצריכה עצמית. בנוסף, הייתה הסכמה עובדתית לפיה הנאשם החזיק בסם מספר דקות עד אשר נתפס על-ידי המשטרה. נסיבות מקלות אלו לא מתקיימות בענייננו.

14. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם אותו קבעתי ובתוך מתחם העונש ההולם נתתי משקל להודאת הנאשם וללקיחת האחריות על-ידו ולחיסכון בזמן שיפוטי הנגזר מכך, לנסיבותיו האישיות-משפחתיות המורכבות, לגילו הצעיר ("בגיר צעיר"), לכך שהוא נעדר עבר פלילי ולנזק שיגרם לו ולמשפחתו מעונש המאסר. כן מצאתי לתת משקל מסוים לכך שהנאשם הוא היחיד שנותן את הדין להבדיל מהאחר שעבורו החזיק את הסם.

כזכור, שירות המבחן ציין כי הנאשם לא הביע נזקקות טיפולית והשירות נמנע מכל המלצה טיפולית. נתון זה כשלעצמו לא שולל לטעמי האפשרות העקרונית למקם עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם כפי שטענה המאשימה. יחד עם זאת, צירוף נתון זה לאופי העבירה שבה הורשע הנאשם, בנסיבותיה, יחד עם נתונים נוספים שעלו בתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם, מלמד שיש מקום לתת ביטוי בענישה גם לשיקולי ההרתעה - של הנאשם עצמו ושל הרבים.

15. באשר לרכיב הקנס אציין כי על זה להיות משמעותי בהינתן המניע הכספי שעומד בבסיס עבירה זו, ולנוכח ההשלכות הכספיות שיכלו לנבוע מביצוע העבירה (אף אם לא במישרין לנאשם עצמו). מן הצד השני יש לתת, כמצוות החוק, משקל גם למצבו הכלכלי והאישי של הנאשם.

16. באשר לרכיב פסילת רישיון הנהיגה אציין כי מצאתי לבכר את עמדת המאשימה בנדון. מי אשר משתמש ברישיון שניתן לו על-ידי המדינה לנהוג ברכב ומנצל הרישיון כדי לפגוע בערכים מוגנים - נוהג ברכב על מנת להביא לאחר סמים מסוכנים העלולים לפגוע קשות בציבור, קונה לעצמו סיכון שרישיונו יישלל בשל כך. יחד עם זאת, בשים לב למכלול רכיבי הענישה, לא מצאתי להכביד את היד עם הנאשם גם ביחס לרכיב זה.

17. לאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 שנות מאסר בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שלא יעבור עבירת סמים מסוג פשע.

6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, שלא יעבור עבירת סמים מסוג עוון.

ג. קנס בסך 15,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך שנה מהיום.

ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 12 חודשים החל מיום שחרורו מן המאסר. על הנאשם להפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט ולחלופין למלא תצהיר מתאים לצורך תחילת מנין תקופת הפסילה. הפסילה תהיה במצטבר לכל פסילה אחרת, אם קיימת.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, י' כסלו תשפ"ג, 04 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.